

František Uher

580 01 Havlíčkův Brod, Ledecská 2920

tel. 561 023 904, 737 773 947

NAHÁ ŽENA

Klouzalo to jako blbec. Policejní vůz přešel vysoký most nad přehradou a odbočil na silničku k Mrákovu, protínající les táhnoucí se podél vody. Sloužila především majitelům chat. Přes zimu ji z úsporných důvodů nikdo pravidelně neudržoval, nesypal, nesolil. Většina chat zimně odpočívala, v žádné se nesvítilo. V mírné zatáčce se zadní kola prosmekla, ale nadstrážmistr Suk řízení zvládl.

„Klouzá to jako blbec,“ poznamenal.

„Když jsme vyjížděli, byly dva pod nulou,“ řekl nadstrážmistr Tlapák. „Tady nad přehradou to klouže, když je v Mrákově na nule.“

Suk se omezil na kratičké přikývnutí, jakoby to nevěděl! Silnička zvolna klesala, vyklouzla z lesa a umožnila výhled na městečko a hráz přehrady pod ním.

„Dáme pauzu?“ Opatrně zastavil u odbočky k hrázi a oběhl za vůz, už to nutně potřeboval. Nad vodou se chvěl lehký opar, na obloze zářil hvězdy, nízko nad obzorem visel srpek měsíce, na mírném návrší zářila do noci okna a nepravidelně vedoucí linky veřejného osvětlení. Zřetelná byla i přehradní hráz, na které mdle drolila světlo dvě ze tří instalovaných svítidel. Viděli i otevřený úsek frekventované silnice z náměstí k bývalému okresnímu městu. V těsném sledu sjížděly dva atraktivně osvětlené kamiony.

„Dělá se náledí, jestli neposypou, do rána nikdo neprojde,“ usoudil Suk, vrátivší se do tepla. „Mrákov by mýtnou bránou získal peníze, které kamiony ušetří na dálnici.“

„Mýtnou bránu postaví leda pro chodce. Jednou na to dojde. Tahají lidem peníze z kapes, kde to jde. Od prvního vybírají za parkování i u supermarketu, krkouni! Od zákazníků, kteří jim přivázejí peníze!“ Měl na jazyku peprou poznámku, ale nevyslovil ji, zahledl se na hráz a hlasitě vydechl. „Vidíš to, co zrovna teď vidím já?“

„Vidím,“ řekl Suk užasle, třebaže policistu by nemělo zaskočit nic. „Kurva!“

„Která?“

„Copak vím? Jen jsem si ulevil. Projev překvapení, chápeš?“

Překvapení to bylo. Po hrázi kráčela nahá žena. Na tu vzdálenost vypadala štíhlá, s dlouhými světlými vlasy a dlouhýma nohama. Neloudala se, nespěchala.

„Je bosá?“

„Záleží na tom?“

„Záblo by ji. Asi má boty.“

„To se nedá poznat.“

„Že by ji někdo přepadl?“

„Utíkala by.“

„Třeba nemůže.“

„Vypadá v pohodě. Vykračuje si jako na módní přehlídce, užívá si to.“

„Zasáhneme?“

„Jen bychom se zesměšnil.“

„Asi máš pravdu.“

„Poznáváš ji?“

„Není to Emilka Hudcová? Ta je pro každou špatnost.“

„Co je špatného na procházce po hrázi?“ poznamenal Tlapák, také se mu zdálo, že poznává třikrát rozvedenou, dvakrát trestanou a stále ještě třicetiletou ženu s pověstí, která by vydala na erotický román s kriminální zápletkou. Jako všechny pověsti snad poněkud přeháněla. S policií přišla Hudcová naposled do styku během léta, v jejím bytě zadržela zásahová jednotka celostátně hledaného podvodníka. Žil u ní několik měsíců. Ve chvíli zadržení už nebyl jen podvodník, ale také dvojnásobný vrah.

Žena procházela před bližší lampou, ozařující hráz.

„Je to ona,“ potvrdil Suk sám sobě. „Hudcová! Že se nese!“

V té chvíli probleskly za skupinou stromů vlevo od hráze reflektory, zahlédli couvajících obrysy vozu, žena popoběhla a nastoupila, auto rychle vyrazilo k Mrákovu.

„Jedu,“ řekl Suk.

„Jed,“ souhlasil Tlapák.

Nejeli. Před kapotou stanula podivná postava s pozvednutou rukou. Dlouhý kabát, kolem krku omotaná šála, kulich stažený k obočí. Pípa Šlapeta, nestárnoucí mrákovská figurka, také trochu legenda, muž znalý světa. Povídání, že procestoval pět kontinentů s cirkusy postupně ztratilo na věrohodnosti, oposlouchalo se. Šlapeta byl neustále v pohybu. Věděl, kde se co šustlo, neustále slídl po městečku a kolem přehrady. Občas někde přiložil ruku k dílu, protože se do rodného Mrákova vrátil až na stará kolena a pobíral důchod na nejspodnější možné hranici.

Nadstrážmistr Suk stáhl sklo, aby mu řekl pár ostřejších slov.

„Žádný kvált, hošani,“ pronesl Pípa Šlapeta. „Stejně by vám ujeli.“

„Kdo?“

„Inženýrci. Celina a Fuks. Jsou s nimi Celinova ženská, Brodil a Emilka.“

Neptali si, jak to ví, bylo to rozumnější, slyšeli by složitě vysvětlování, ale věděli, že pokud Pípa něco prohlásí, bude to informace jako skála. Nikdy nemluvil do větru.

„Co to mělo znamenat?“ zajímal se nadstrážmistr Tlapák.

„Pařili ve vinárně U hroznu. Nechali všechno na stole, nezaplatili, zase se tam vrátí. Fuchs vyprovokoval Emilku k sázce, že přejde hráz tam a zpátky nahá.“

„Úplně nahá?“

„Tak blízko jsem se neodvážil. Možná si nechala náušnice a vytetovaného draka na zadku. Zahlédl jsem ho jen letmo, ale stačilo mi to do nejdelší smrti.“

„Jak víte o tetování, Pípo?“

„V létě chodila na nudistickou pláž.“

„Vy jste tam chodil také?“

„Večer. Uklízet. Jako byste to nevěděli, hošani!“

„O co se vsadili?“

„O dvě tisícovky. Jděte po hrázi tam a zpátky a najděte je!“

„Proč bychom to dělali?“ podotkl Tlapák.

„A nazí,“ dodal Suk. „Dovedete si nás představit, nahé, s pistolemi...“

„Dost těžko,“ uznal Pípa Šlapeta. „Já bych šel klidně. Tác za štrapáci tam, tác za zpáteční cestu, to zní libě. Ale kdo by na mě koukal? Nejsem Emilka!“

„Chcete svézt?“ obrátil Suk list, rozhovor s Pípou byl obvykle na dlouhý loket.

„U hroznu jsem zaplatil, vezmu to spodem domů.“

Nevzal, ale v té chvíli to ještě nemohl tušit.

Suk pohlédl na kolegu. „K vinárně?“

„K vinárně,“ potvrdil Tlapák. „Nevíme, kdo řídil, ale určitě řídil pod vlivem!“

Inženýři Celina a Fuks nebyli místní, čile však splynuli s mrákovskou honorací. S nadstrážmistry byli přibližně stejně staří, na policisty ovšem hleděli jako na něco, co zbylo po husitech. Za babku získali hranatou plechovou škatuli na konci městečka. Sklad. Elektropotřebiče, náhradní díly, všelicos. Několik zaměstnanců mělo částečný přehled, byli však poměrně dobře placení a vázaní mlčenlivostí. Na horním konci Mrákova sloužil podobným účelům o několik roků starší objekt Karla Brodila seniora. Elektropotřebiče, náhradní díly, všelicos. Specifikace podnikání v živnostenském listu se brala jako pravidla v zápase stylu chyt' jak můžeš. Přednost dostávala příležitostnost k výdělku. Mezi oběma firmami se rozhořel konkurenční boj. Potom šel Brodil senior na banální operaci, vloudila se banální infekce a Pípa Šlapeta, zastupující v té době chorého hrobníka, dělal pozůstalým ostudu tvrzením, že čím bohatší dědicové, tím

chudší pohřeb. Něco na tom bylo. Do rodné obce se vrátil Karel Brodil junior, muž středních let, kterého vydřidušský, lakotný a snad i žárlivý otec kdysi zapudil, ale ochotně se ujal jeho přítelkyně. Navrátilcec ji vzal na milost, chopil se dědictví a nečekaně navázal přátelské styky s firmou inženýrů Celiny a Fukse. Družně vysedávali v hotelu Slávia nebo v nově otevřené vinárně U hroznu, do sestavy patřily Emilka Hudcová, Fuksova přítelkyně Roubíková a Brodilova partnerka Mášenka, kterou v žertu označoval za nákladnou, ale nejužitečnější a nejcennější část dědictví. Také na tom něco bylo, dávala rozumy starému pánovi, dávala rozumy mladému. Začalo se mluvit o fúzi mezi oběma firmami. Fúze... Znělo to honosně. Pouze hrstka zasvěcených věděla, že obě firmy jsou na hrnci, ekonomická krize postihla především menší podnikatele. I ty prozíravější, opatrnější, nepřiliš rozhazovačné.

Pípa Šlapeta se ztratil ve tmě, nadstrážmistr Suk nastartoval.

„Silničáři už makají,“ poznamenal Tlapák, viditelným úsekem silnice sjížděl posypový vůz. „Stejně do rána vyjedeme k několika bouračkám. A těch nehlášených!“

Suk opatrně uvedl vůz do pohybu, vzápětí sešlápl brzdový pedál, vůz hodil zadkem jako vzpurná kobylička a jen o fous minul starodávný patník, pozůstatek z doby, kdy silničkou jezdila převážně koňská spřežení. Zahleděl se na obzor stranou městečka, nad nímž se kolmo míhaly nezvyklé světelné úkazy. „Vidíš, co vidím já?“

„Polární záře?“

„Houby polární záře,“ řekl Suk pohnutě. „Hoří ve družstvu nebo u paletáře!“

„Je to víc stranou,“ odhadoval Tlapák a kratičce zauvažoval o pozoruhodné shodě událostí, která v každém policistovi probouzí podezření. „U Brodila!“

V tom okamžiku se nad městečkem rozezněla siréna.

Opravdu to klouzalo jako blbec. Než vyjeli klikatými ulicemi na náměstí, dvakrát měli namále. Potvrdilo se, že pokud v republice něco funguje, jsou to hasiči. Ti místní už vyjeli, cestou naskakovali další, sbíhající ze všech stran. Záře na návrší nad Mrákovem se šířila a stoupala, nabírala na jednodolitosti. Okna se otvírala, po chodnících spěchali a klouzali zvědavci. Někteří snad s dobrým úmyslem přiložit ruku k dílu.

„Ty,“ řekl Tlapák, „nedělal Pípa u Brodila nočního hlídače?“

„Krátce,“ odpověděl Suk. „Brodil mu vylil pérka, protože ho uprostřed noci načapal v hospodě. Podle mého spíš proto, že Pípa byl ukecaný.“

„Na tom se nic nezměnilo.“

Automaticky se zrodilo podezření: „Stihnout to mohl.“

„Sotva. A pak, Pípa není Zorro mstitel,“ namítl Tlapák. „Ještě tak dát po hubě frajerovi, který si moc dovoluje.“

„To dělá Pípovo sociální citění. Nemá nic proti lidem, kteří s ním nesouhlasí, ale nesmějí to dávat najevo.“

„Kdo teď u Brodila v noci hlídá?“

„Starý Cibulka.“

„Hluchoun?“ podivil se Tlapák. „Býval u hasičů.“

„Před dvaceti roky. To ještě slyšel, viděl na to svoje jedno oko a nechodil o holi.“

„Podezřele rychle nabírá na intenzitě,“ změnil Suk námět. Mluvil o požáru. Zář se skutečně šířila neobyčejně rychle, doprovázená těžkým černým dýmem.

Dojel je další policejní vůz.

„Starý,“ řekl Suk, neboť je dostihl nadporučík Fojt. „Nalepil se nám na paty.“

„Brzdi opatrně,“ radil Tlapák. „Víš, že už má zpomalené reakce.“

I na tom možná něco málo bylo. Nadporučík Fojt ovšem neměl za volantem zpomalené reakce. Jako většina starších řidičů jezdil opatrněji, s přesvědčením, že uteče jen to, co se hodně vleče. Stejně jako Komenský vyznával zásadu, že všeliké kvaltování toliko pro hovada dobré jest.

Minuli ohrazené objekty zemědělské společnosti, pro veřejnost to stále bylo družstvo, projeli kolem ohrady, v níž vykupovali palety, otevřel se jim výhled na objekt, zahalený v dýmu a vysoko šlehajících plamenech. Hasiči se nezdržovali otvíráním vstupní brány, projeli jednoduchým drátěným oplocením a zahájili aktivní zásah. Požární útok. První proud vody zasyčel v plamenech bez viditelného efektu.

„To jsou tři největší nepřátelé lidstva,“ pronesl zachmuřený Tlapák. „Povodeň, oheň a člověk.“

Na tom docela určitě něco bylo.

- - -

Zoufalý pokus několika hasičů vniknout do hořícího objektu skončil nezdarem, právě nad vchodem zuřil nejprudší žár, šlehaly nejvyšší plameny, zakrátko se propadla část střechy a když přijeli profesionální hasiči z města, zaměřili úsilí na to, aby oheň nepřeskočil do blízkého lesa a do sousední výkupny palet.

Brodil junior stál jako opařený.

Nadporučík Fojt s ním zacloumal. „Cibulka byl uvnitř?“

„Kdo?“ otázal se nechápavě.

„Hluchoun!“

„Jo. Nevím. Měl hlídat. Třeba se mu podařilo zdrhnout.“

„To by tady byl,“ řekl nadporučík Fojt.

„Těch věcí,“ vydechl Brodil zoufale. „Taková škoda!“

„Jste pojištěný?“

„Ti mi toho dají!“

Nadstrážmistři Suk a Tlapák dělali, co bylo v jejich silách, aby udrželi zvědavce v bezpečné vzdálenosti, kde aspoň nepřekáželi. Laickou pomoc nepotřebovali. Stejně všichni pochopili, že hasiči svádějí marný boj, propadla se další část jednoduché stropní konstrukce. Na chvíli přidusila plameny, potom se zborčila i boční stěna. Nadstrážmistři si stačili všimnout, kdo přihlíží. V minulosti se to osvědčilo. Inženýři Celina a Fuks, Emilie Hudcová, neobyčejně nápadně tvarovaná Brodilova přítelkyně Mášenka. Stranou přešlapoval Pípa Šlapeta. Paletář Vokoun stál s minimaxem v ruce, rovnou symbol bezmocnosti, budil zdání, že plameny požírají jeho majetek.

„Co jste tam měl, Brodile?“ kul žhavé železo nadporučík Fojt.

„Zboží za miliony! Počítač a všechny papíry! Jak dokážu, kolik toho shořelo?“

Na pomoc vyjely čtyři hasičské sbory z okolí. Dojely pouze dvě stříkačky. Kejřovští se dostali na kopec za vesnicí a vetchá, prastará technika vypověděla poslušnost, levé přední kolo se rozběhlo napřed. Bez zranění se obešel boční náraz na mohutný dub, který zabránil pádu stříkačky do rokle.

Svojsínští uvízli v kopci zvaném Zevloun. Nebyli sami. V polovině svahu trčela pravými koly v příkopu fabie, jejíž řidička se choulila do kožíšku na okraj lesa, kde to neklouzalo. O dvacet metrů výš skončil řidič dodávky, nechtěl do fabie najet, ubrzdil se to nedalo, stočil kola napříč vozovky, zadní se sesmekla do příkopu.

Svojsínští hasiči dostali pokyn, že se mohou vrátit domů. Snadno se to doporučilo, obtížněji provádělo, silnice se změnila v kluziště, navíc začal padat drobný déšť.

„Kam jste se vydala tak na noc?“ zeptal se povídavý hasič řidičky fabie.

„Do Kejřova za matkou. Odpoledne volala, že se necítí dobře. Nedalo mi to. Seděli jsme ve vinárně, ale něco mě ponoukalo vyjet. Chlapi začali blbnout, vyhecovali tu sůvu Emilu k pitomé sázce a odjeli k přehradě, tak jsem se na truc trhla.“

„Pila jste?“

„Kafe a tonik. Proč vás to zajímá? Copak jste policajt?“

„Kdybych nemusel, na tu dnešní klouzačku bych nevyjel. Nejste manželka od inženýra Fukse?“

Dotčeně našpulila ústa, sykla „nejsem manželka od nikoho“ a připojila „jmenuji se Roubíková. Inženýr Fuchs se můj přítel. Proč vás to zajímá?“

„Jela jste kolem Brodilova skladu?“

„Kudy jinudy!“

„Ničeho jste si nevšimla?“

„Klouzačky.“

„Trčíte tady dlouho?“

„Asi hodinu. Nic nejelo. Kam jste vyjeli vy?“

„Hoří Brodilův sklad.“

Možná byla dáma, možná jenom za dámu, třebaže se dalo pochopit rozrušení, způsobené nehodou, jadrné „do prdele na věž“ však rozhodně prozradilo stav její mysli.

- - -

„To je adrenalin, co?“ oslovil nadstrážmistry Suka a Tlapáka paletář Vokoun.

„Naším adrenalinovým sportem jsou přenosy z parlamentu,“ řekl Suk. „Té politické kultury! Za spasitele se tam vydávají i největší hlupáci.“

„Jsou za to placeni,“ prohlásil Vokoun. „To máte jako s celou českou politikou. Velbloudi pošli, karavana táhne dál.“

Sukovi přidaly takové řeči jako nemístné. „Co vy tady, takhle v noci?“

„Vzbudila mě siréna. Hasiči jeli tímhle směrem, tak jsem skočil do auta. Opřel jsem ho pravým světlem o otevřená vrata. Musel jsem pěšky. Než jsem doběhl až sem, skončil jsem dvakrát na zemi. Tyhle holomrazy s drobným deštěm jsou hotová zkáza!“

„Už neprší,“ řekl Tlapák a mrknul na hodinky, právě minula půlnoc. Zahleděl se k Vokounově ohradě. Vršily se v ní dvě hromady palet. Další se povalovaly kolem dlouhé dřevěné boudy. „Ten minimax klidně uklid’te. Kdy jste včera odešel?“

„Po poledni. Už jsem nečekal žádný kšeft. A kdyby, jsem stále na telefonu.“

„Stejně mi to nejde na rozum,“ poznamenal Suk. „Jenom co vím, existují v okolí tři výkupny palet. Jak se všichni dokážete uživit, pane Vokoun?“

„To bych také rád věděl,“ hlesl Vokoun, siréna ho nevydělala natolik, aby se nestačil pořádně obléknout a about. „Možná začnu věřit v zázraky.“

Oheň se zachvěl, nad plameny vylétl roj žhavých jisker, jak se zřítily poslední část stropu, ale zdálo se, že hasiči přebírají iniciativu a intenzita požáru klesá.

Někteří zvědavci odcházeli, nahrazovali je jiní, tepleji oblečení. Policisté nastolili pořádek, zajistili průjezdnost silnice a parkovací prostor pro preventivně přivolanou sanitku. Stranou zaparkoval inspektor Čemus z kriminálky.

Spekulovat o příčině požáru bylo předčasné. Možností přehršle. Porucha na elektroinstalaci, nešťastná náhoda, neopatrnost, záměr. Žhářství. Statistika za poslední roky zaznamenala v regionu stoupací počet založených požárů, které nebyly ničím jiným, než trapnými pokusy o pojišťovací podvod. Pouze ojediněle se zdařil, ačkoli pochybnosti přetrvávaly. Kde se nepodaří shromáždit důkazy... Při likvidaci požáru občas došlo ke zranění hasiče nebo někoho, kdo se živlu postavil před jejich příjezdem.

Tentokrát si však oheň vyžádal lidskou obět'.

- - -

Trvalo několik hodin, než se podařilo požár zdolat, trvalo několik dalších hodin, než bylo možno na požářiště vstoupit a trvalo skoro hodinu, než našli ostatky nočního hlídače Cibulky. Na místě, kde se nacházet neměl. Téměř uprostřed haly. K jeho povinnostem patřilo bdít, k tomu účelu složil prosklený kumbál u vchodu, s výhledem na bránu a silnici. Vždy po dvou hodinách měl obejít celý objekt zvenčí, neměl se však pohybovat po skladu. Ohniska požáru se nacházela na třech místech, což zřetelně ukazovalo na žhářství. Dokonce bylo vysloveno podezření, že pachatel použil benzínu, dokázat to měla laboratorní expertíza odebraných vzorků.

Samozřejmě se nedalo vyloučit podezření, že požár založil hlídač Cibulka, nikdo to však nepovažoval za bernou minci. Ani Brodil junior. Připustil, že Cibulka by neslyšel bombardování, na jediném oku nosil silné brýle a ještě měl zelený zákal, hlídal však poctivě, kdykoli během noci se při kontrolním telefonátu okamžitě hlásil, čaj si nosil v termosce, nepil a nekouřil. Kamerový systém podle Brodila fungoval a potvrzoval, že Cibulka je hlídač navýsost spolehlivý, požár ovšem objekt zničil do mrtě. Protipožární kontrola proběhla před dvěma měsíci a neshledala žádnou závadu.

„Brodil si ji vyžádal?“ zajímal se inspektor Čemus.

„Proběhla bez jeho přičinění. Také vedle u paletáře Vokouna, u inženýrků...“

Celkovou škodu odhadl Brodil junior v milionech. Alibi mu poskytli inženýři Celina a Fuks, Emilie Hudcová, částečně jeho přítelkyně Mášenka, Fuksova přítelkyně Roubíková, vinárník, servírka, Pípa Šlapeta a nadstrážmistři Suk a Tlapák.

„Z rámu vypadává jedině Roubíková,“ usoudil inspektor Plevák. „Ostatní si navzájem poskytují alibi, na každý okamžik mají všichni nejméně dva nebo tři svědky. Po návratu od přehrady vtrhli do vinárny, ale než se usadili, zazněla siréna. Společně

s personálem vyběhli ven. Sotva poznali, kde hoří, slyšeli ujíždět hasiče a vyjeli za nimi. Pouze Roubíková tam už nebyla, podle Fukse se rozjela za nemocnou matkou. Pozdě v noci, po zledovatělé, neošetřené silnici, kolem Brodilova skladu.“

„S Cibulkou byla jedna ruka, dlouhé roky žili ve stejném domě. Dokonce byli hodně vzdálení příbuzní, tak přes tři zahrady a čtvero plotů,“ upozornil nadporučík Fojt, jako rodák získal o svých ovečkách za třicet roků v policejní službě dostatečný přehled.

„Cibulka žil sám?“

„Ovdověl asi před deseti roky, dceru má v Plzni, skoro sem nejezdí.“

„Jaký to byl člověk?“

„Trochu morous. A spořilek. Nic si nedopřál,“ prohlásil nadporučík Fojt. „Zajistili jsme jeho byt, ale neprohlíželi jsme ho. Jen jsme našli adresu jeho dcery, abychom jí dali vědět.“

„Zařídím prohlídku bytu. Třeba najdeme vodítko,“ řekl inspektor Čemus. „Co naše stará známá Hudcová?“

„Ta lehkoživka? Prodává u Vietnamců, ale spíš jenom jako. Občas, hlavně v létě, když mají stánek na tržišti. Za prostituci ji stíhat nemůžeme, dělá na nás dlouhý nos.“

„Ke komu z té vinárenské společnosti patří?“

„Podle mého ke všem. Jak kdy.“

„Brodil byl na mizině,“ řekl Čemus, jemuž se dostalo vyžádaných informací. „Dluhy, nedoplatené daně. Pánové Celina a Fuks jsou na tom skoro stejně. Táhnou za jeden provaz, ale to nic neznamená. Třeba se mají rádi pouze na oko, ve skutečnosti se všelijak škádlí. Podle mého je to ovšem příliš jednoduchá představa.“

„Brodil není génius, ale ani podrazník. Aspoň zatím. To by zahořelo u inženýrků. Jen se nepotatil. Starý byl hamoun, ale měl buňky pro podnikání,“ poznamenal nadporučík Fojt a napodobil inspektora: „Podle mého dávala oběma rozumy Mášenka. Stará se o papírování a to není při současné byrokracii žádný špás. Jenže zase, dneska jsou na tom mizerně skoro všichni, každé podnikání je riskantní. Banky tvrdě vymáhají a nerady půjčují, odběratelé hradí faktury na poslední chvíli nebo ještě o něco později, tím se všichni navzájem zadlužují. Je to kolotoč neserióznosti.“

„Skoro všechny jsme již vyslechli, ale nula od nuly pošla,“ řekl Čemus. „Zbývají Hudcová a Pípa Šlapeta. Toho už jsem kdysi také zpovídal a byl to zážitek.“

„To mi povídej,“ souhlasil Fojt. „Jedno mu přiznejme. Nevymýšlí si! Občas mu něco zůstane za nehty, ale důležité nezamtlí, ani když tím na sebe vrhne špatné světlo.“

„Promluvím s ním,“ řekl inspektor Čemus. „Ty oťukni Hudcovou.“

- - -

„Klepáte na nesprávné dveře,“ prohlásila Emilie Hudcová. „Já toho chudáka Cibulku skoro neznala. Od vidění, to jo. Brodil ho chválil, byl to svědomitý hlídač. Třeba proti Šlapetovi. Cibulka měl rád peníze. Jak nedostal na den přesně zapláceno, začal být dotěrný a hrozil, že s hlídáním praští.“

Nadporučík Fojt se usmál. „Vy nemáte ráda peníze?“

„Já jsem neuhorela!“

„To na věci nic nemění. Pro dva tisíce jste riskovala zdraví.“

Ta poznámka ji zaujala, nedala však najevo dotčení ani stud. „Jak to víte?“

„Existují svědci vaší noční procházky po hrázi.“

„Žádné jsem neviděla.“

„Kdo přišel s nápadem na tu sázku?“

Zamyslela se. „Fuks? Na beton to nevím. Dost jsem přitápěla. Víno, džin...“

„Kdo řídil?“

„Snad Celina. Dobře si nevzpomínám. Když jsme vyjžděli od vinárny, málem jsme bourali, ale ten Matěj měl přednost, jel po hlavní.“ Přivřela oči a skoro lhostejně se zeptala, kdo u hráze šmíroval.

Šlapetu prozradit mohl, ale nechtěl, neslušelo se to, také nebyl jediným svědkem. „Pozorovali vás ze silnice. Kdy jste poznali, že hoří?“

„Po návratu do vinárny jsem slyšeli houkat sirénu. Vyběhli jsme ven. Potom jeli hasiči. Jako na Svojsín, k Brodilovu skladu. Naskákali jsme do aut. Když jsme dojeli, hasiči už začínali s hašením.“

Nadporučík Fojt se vyptával na ledacos, dostával všelijaké odpovědi, přesné, zmatené, spekulativní, Hudcová byla neochotná a naprosto nespolehlivá svědkyně. Jako nejednou v minulosti. Přesto měl pocit, že naznačila něco závažného, co mu uniklo.

- - -

Ani Pípa Šlapeta se neukázal jako svědek, který by pohnul ekliptikou případu. Věděl spoustu věcí o spoustě lidí, někdy snad víc, než o sobě věděli sami, chvílemi si však trochu protiřečil. Možná proto, že se snažil vypovídat objektivně. Netajil patrně nepodloženou averzi vůči inženýrům Celinovi a Fuksovi, nešetřil ani jejich partnerky. Brodila politoval, ale připojil, že by stejně brzy šel po žebrotě, protože neudrží korunu, o co ho nepřipraví Maruška, to proflámuje. Upřímně politoval nebožtíka starého Brodila, v hrobě si klidu neužije, musí se obracet hrůzou nad tím, jak to mladý vede.

„Nebo naopak,“ řekl inspektor Čemus jen tak do větru.

„Nebo naopak,“ potvrdil Pípa Šlapeta s vážnou tváří.

„Cibulku jste znal?“

„Dobrák od kosti,“ prohlásil suverénně. „Párkrát jsme spolu poseděli.“

„V hospodě?“

„Také, ale spíš někde venku. Cibulka byl nadšený houbař. Neslyšel, špatně viděl, hříby hledal snad po čichu. V houbách se vyznal, klohnul si všelijaké prašivky,“ vykládal Pípa Šlapeta bodře. „Dlužím mu padesátku. Komu ji mám vrátit, pro klid duše?“

„Jeho dceři.“

„Ta si ji nezaslouží. Moc se o tátu nestarala.“

„Přesto se jedinou zatím známou dědičkou. Cibulka půjčoval peníze?“

„Že by půjčoval, to zase ne. Občas založil dobrého člověka.“

„Vás.“

„Mne,“ přikývl Pípa Šlapeta. „Protože mi důvěřoval! Jednou se zmínil, že půjčil Matějovi, aby se nepoložil. Matěj je smolař, ale také dobrák od kosti.“

„Když ta společnost odjela s Hudcovou k přehradě, zůstal někdo ve vinárně?“

„Roubíková. Ta ženská od Fukse. Seděla jako zařezaná. Jindy se rozparádí, to byste koukal! Možná žárčila, Hudcová dělala na Fukse oči. Když jsme se vrátili od hráze, už tam neseděla.“ Pro upřesnění dodal: „Roubíková!“

„V jaké náladě byl Brodil?“

„Ten je v náladě stále. Ani Maruška ho neubrzdí. Se starým měla lepší pořizení. Byl to škulil, ale na Marušce nešetřil. Báł se, aby mu neutekla. Když se na něco vybíralo, třeba na nemocné děti, nedal korunu!“ Nasadil rozhořčený tón: „Vymlouval se, že nemá drobné. Cibulka byl také spořivý, ale daroval padesátku.“

„A vy?“

„Já druhou. Tu, kterou mi Cibulka půjčil.“

„Myslel jsem, že vás založit třeba v hospodě,“ řekl inspektor Čemus.

„Běžná věc,“ pronesl Pípa Šlapeta. „Ale Cibulka mi půjčil na tu sbírku.“

Podezření nabývalo konkrétní podoby.

Cibulkova dcera přijela posledním modelem mercedesu, nalíčená a nastrojená jako na audienci u prezidenta, s důležitým, prkenně se pohybujícím manželem a upjatým mužem, který se představil jako advokát, zastupující pozůstalé. Když došlo na prohlídku Cibulkova malého bytu, vyrukoval s řadou připomínek. Našli dvě vkladní

knížky s vklady, za které by se nepořídila ani nejmenší chata nad přehradou, ale na Cibulkův důchod a vedlejší příjem stály za pozornost. Větší zájem vzbudil linkovaný notýsek, jakého kdysi používali školáci k zapisování slovíček. Obsahoval obyčejnou tužkou psané údaje. Cibulka evidoval i drobné výdaje. U několika větších stály zkratky. Na prvních stránkách již byly nečitelné. Těm posledním se dalo rozumět. Jeden zápis zaujal, před 20 000 stálo zřetelné, zřejmě několikrát obtažené minusové znaménko a zkratka MV.

Vzhledem k dosud zjištěným údajům srozumitelná zkratka.

- - -

„M jako Matěj,“ řekl inspektor Čemus. To jméno stálo v ještě nepříliš obsáhlém spisu několikrát.

„Matěj,“ připojil nadporučík Fojt, „jako Matěj Vokoun.“

Chvilku seděli mlčky. Uvažovali o zjištění patologů, zabývajících se zuhelnatělým tělem nočního hlídače Cibulky. Za pravděpodobnou příčinu smrti byl označen úder do týla, vedený takovou silou, že prorazil lebku a způsobil okamžitou smrt. Nerozebírali, zda se jedná či nejedná o polehčující okolnost, uhořet by bylo horší, ale uvažovali o tom oba. Nedalo se ovšem vyloučit, že zranění způsobila hroutící se kovová konstrukce.

„Pojedeme,“ rozhodl inspektor Čemus. „Pro všechny případy...“

„Zařídím,“ řekl nadporučík Fojt.

V ohradě vedle spáleniště Matěje Vokouna nezastihli. Nebyl ani doma, tchyně však prohlásila, že odešel před půlhodinou.

„Pěšky?“

„Auto naboural tu noc, co hořelo. Najel do otevřených vrat.“

„Odvezl ho na opravu?“

„Nemá prachy,“ prohlásila tchyně zavile, jako kdyby zeťova finanční situace bezprostředně ohrožovala ji samotnou.. „Najdete ho v hospodě. Chodí do Větrníku.“

Navigovala je správně. Vokoun seděl jako na jehlách, zachmuřený, stále se mu vracela představa prchajícího, vyděšeného Cibulky, dovtípil se, že to má spočítané. Když oknem zahlédl nadporučíka Fojta, pokusil se zmizet zadním východem a přes dvorek.

Do cesty se mu postavil nadstrážmistr Suk. „Kampak?“

Nadstrážmistr Tlapák nasadil pouta vrahovi, který neměl na splacení dluhu.

